

CHƯƠNG XXXVIII: CUỘC CHIẾN THỨ HAI BẮT ĐẦU

KÊ-MÀ-CHỚ-GỌI-TÊN-RA ĐÃ TRỞ LẠI

"Trong một lời phát biểu ngắn gọn tối hôm Thứ sáu, Bộ trưởng Bộ pháp thuật Cornelius Fudge xác nhận rằng Kê-mà-chớ-gọi-tên-ra đã quay lại đất nước này và lộng hành trở lại

"Thật vô cùng đáng tiếc là tôi phải xác nhận rằng tên phù thủy tự phong mình là Chúa tể - chắc mọi người biết tôi nhắc đến ai - lại đang sống giữa chúng ta một lần nữa," - ông Fudge nói, trông ông có vẻ mệt mỏi và bối rối khi nói chuyện với các phóng viên. "Đáng tiếc không kém chúng tôi phải thông báo về cuộc nổi loạn quy mô lớn của những tên Dementor (Giám Ngục_ND) tại nhà ngục Azkaban, những kẻ chống đối lại việc tiếp tục phục vụ cho Bộ pháp thuật. Chúng tôi tin rằng những tên Dementor hiện đang chịu sự chỉ đạo của Chúa tể - mà tôi không muốn nêu tên này"

"Chúng tôi nhấn mạnh rằng các công dân phù thủy hãy đề cao cảnh giác. Bộ hiện đang xuất bản các hướng dẫn tự vệ cơ bản cho cá nhân và gia đình và sẽ phân phát miễn phí tới các gia đình phù thủy trong tháng tới."

"Lời phát biểu của Bộ trưởng làm cộng đồng phù thủy hoang mang và làm dấy lên những hoài nghi báo động, bởi mới gần đây nhất vào Thứ tư tuần trước, họ đã được Bộ đảm bảo rằng "không có một tí xác thực nào trong những lời đồn đại dai dẳng về tin Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở dậy trong chúng ta một lần nữa".

"Các chi tiết dẫn đến việc thay đổi quan điểm đột ngột của Bộ vẫn còn mơ hồ, nhưng có thể tin rằng Kê-mà-chớ-gọi-tên-ra cùng một nhóm những kẻ theo gót (được biết dưới cái tên Tử Thần Thực Tử) đã đột nhập vào Bộ pháp thuật vào tối Thứ năm.

"Albus Dumbledore, Hiệu trưởng mới được tái bổ nhiệm của Trường phù thủy và pháp thuật Hogwarts, thành viên mới tái cử của Liên minh quốc tế các phù thủy, Thủ lĩnh phù thủy mới tái cử của Wizengamot, lại chưa đưa ra lời bình luận. Ông ta đã khẳng định suốt cả năm trước rằng Kê-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không hề chết, như đã từng được hy vọng và tin tưởng rộng rãi như vậy, mà một lần nữa lại đang chiêu mộ những kẻ theo gót để cố chiếm lấy quyền lực. Trong khi đó "Cậu-bé-sống-sót"..

"Bạn lại xuất hiện đây này, Harry, mình biết thế nào họ cũng kéo bạn vào," Hermione nói khi nhìn vào nó qua mép trên của tờ báo.

Hai đứa đang ở trong bệnh xá. Harry ngồi ở đầu giường của Ron và cả hai cùng đang nghe Hermione đọc trang nhất tờ Tiên tri Chủ nhật. Ginny, mắt cá chân được bà Pomfrey chữa lành trong nháy mắt, thu mình dưới chân giường của Hermione; Neville với cái mũi gần như đã trở lại hình dáng và kích thước bình thường, đang ngồi trên cái ghế đặt giữa hai cái giường; và Luna, người vừa đến viếng thăm, giữ khư khư cuốn tạp chí Kê Ngụy Biện mới nhất, đang đọc lộn đầu cuốn tạp chí và tỏ ra không nghe một lời nào của Hermione.

"Cậu ấy lại là "Cậu-bé-sống-sót" phải không?" Ron ủ rũ nói. "Không phải là một sự phôi trương đối trá nữa chứ?"

Nó tự thưởng cho mình một cốc những miếng sôcôla ếch trong đồng lớn trên ngăn kéo cạnh giường, ném một ít cho Harry, Ginny và Neville, còn nó thì dùng răng xé rách túi bọc. Vẫn còn những vết sưng trên cánh tay nó nơi những cái xúc tu của bộ não quấn lấy nó. Theo bà Pomfrey thì những ý nghĩ có thể để lại sẹo sâu hơn bất cứ thứ gì khác, tuy nhiên từ khi bà dùng một lượng lớn thuốc bôi quên lãng của bác sĩ Ubbly, tình hình xem ra có vẻ tiến triển.

"Phải, giờ họ lại ca tụng cậu đấy Harry ạ," Hermione nói và lướt nhìn xuống bài báo. "Một tiếng nói đơn độc của sự thật... được xem là không bình thường, chưa hề nao núng trong câu chuyện... buộc phải chịu đựng sự giễu cợt và sự phỉ báng... "Hừ," cô bé nói có vẻ khó chịu, "Mình thấy họ chẳng hề đề cập đến việc chính họ đã làm việc cái việc giễu cợt và phỉ báng đó trên tờ Tiên tri..."

Cô bé nhăn mặt một cái và đặt một tay vào mạng sườn. Lời nguyện Dolohov đã có tác dụng đối với cô, dù rằng ảnh hưởng đã nhẹ hơn so với thực tế nếu hẳn có thể đọc to câu thần chú, tuy thế cũng đủ gây ra, theo như lời bà Pomfrey, "đủ thiệt hại để chịu đựng". Hermione đang phải dùng mười loại linh dược khác nhau mỗi ngày, đang bình phục rõ rệt và thực sự đã chán ngấy cái bệnh xá này.

"Cố gắng cuối cùng của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để chiếm quyền, từ trang hai đến trang bốn, Những điều mà Bộ pháp thuật nên nói với chúng ta, trang năm, Tại sao không ai lắng nghe Albus Dumbledore, từ trang sáu đến trang tám, Cuộc phỏng vấn đặc biệt với Harry Potter, trang chín... Tốt," Hermione nói rồi gấp tờ báo và ném nó sang bên cạnh, "Đúng là có khối điều để họ viết. Và cái cuộc phỏng vấn đó với Harry Potter thật chẳng có gì đặc biệt, đó chính là bài trên tạp chí Kẻ Ngụy Biện mấy tháng trước..."

"Bố đã bán nó cho họ," Luna nói một cách mập mờ và giở một trang trong tạp chí Kẻ Ngụy Biện. "Ông ra giá khá cao, do đó chúng mình sẽ có một chuyến thám hiểm ở Thụy Điển mùa hè này, biết đâu chúng mình lại chẳng bắt được một con Crumple-Horned Snorkack (Snorkack sừng gầy)."

Hermione có vẻ cố gắng kiềm chế trong giây lát rồi nói, "Nghe hay đấy"

Ginny chạm phải ánh mắt của Harry và vội nhìn ra chỗ khác và nhe răng cười.

"Thôi, thế nào cũng được," Hermione nói rồi đứng thẳng lên một chút và lại nhăn mặt, "ở trường sao rồi?"

"À, thầy Flitwick đã làm cái đầm lầy của Fred và George biến mất trong nháy mắt," Ginny nói, "thầy chỉ mất có ba giây. Nhưng thầy đã để lại một khoảng nhỏ dưới cửa sổ và và chẳng dây xung quanh nó"

"Sao lại thế? Hermione nói, trông có vẻ giật mình

"Ồ, thầy nói chỗ đó được phù phép rất tốt," Ginny nhún vai và nói

"Mình nghĩ rằng thầy ấy muốn để nó lại để làm kỷ niệm về hai anh Fred và George," Ron nói qua cái miệng đầy sôcôla. "Cậu biết đấy, các anh ấy đã gửi cho mình tất cả những thứ này," nó nói với Harry và chỉ vào một đồng to như một quả núi nhỏ đầy sôcôla ếch bên cạnh mình. "Các anh ấy chắc là kiếm khá với cái Tiệm Giòn đó? Hermione trông có vẻ không tán thành và cất tiếng hỏi, "Thế thì liệu mọi phiền toái sẽ chấm dứt khi cụ Dumbledore trở lại chứ?"

"Phải," Neville nói, "tất cả mọi chuyện sẽ trở lại bình thường ngay."

"Mình hi vọng là thầy Filch sẽ vui vẻ? Ron hỏi và dựng cái thẻ trong túi sôcôla ếch có hình cụ Dumbledore tựa vào cái bình của mình.

"Không phải thế đâu," Ginny nói "Ông ấy thực sự rất đau khổ..." Cô bé hạ thấp giọng nghe như thì thầm vậy. "Ông ấy cứ lải nhải bà Umbridge là điều tốt nhất từng có với Hogwarts..."

Cả sáu đứa nhìn quanh. Giáo sư Umbridge đang nằm trên cái giường đối diện với họ và đang nhìn chăm chú lên trần nhà. Cụ Dumbledore đã một mình chạy vào rừng và cứu bà thoát khỏi bọn nhân mã; làm thế nào mà cụ ấy làm được việc đó – lôi giáo sư Umbridge ra khỏi những cái cây mà không hề có một vết xước trên mình - không ai biết, và hẳn là bà Umbridge cũng sẽ chẳng bao giờ kể lại. Từ khi bà ấy quay về lâu đài đến giờ, theo như mọi người biết, bà ta thốt ra một từ nào. Cũng chẳng ai thực sự biết điều gì không hay xảy đến với bà. Mái tóc xám luôn gọn gàng của bà ta rối tung lên và còn cả những cành cây nhỏ và những chiếc lá trên đó, nhưng xem chừng bà ấy chẳng hề bị thương gì.

"Bà Pomfrey nói bà ấy vẫn đang còn bị sốc." Hermione thì thào

"Hình như còn có vẻ hờn dỗi," Ginny nói

"Phải, bà ấy sẽ bộc lộ những dấu hiệu của sự sống nếu em làm điều này," Ron nói, lười phát ra những liếng lộp cộp nho nhỏ. Bà Umbridge ngồi thẳng dậy, nhìn xung quanh một cách hoang dại.

"Có điều gì vậy, Giáo sư?" Bà Pomfrey gọi và thò đầu qua cánh cửa.

"Không... không..." bà Umbridge nói rồi giấu mình vào những chiếc gối. "Hẳn là tôi nằm mơ thôi..."

Hermione và Ginny giấu tiếng cười của mình sau những chiếc ga trải giường.

"Lại nói về bọn nhân mã," Hermione nói sau khi đã bình thường lại một chút, "Thế bây giờ ai là giáo viên môn Tiên Tri? Thầy Firenze sẽ tiếp tục dạy chứ?"

"Thầy ấy vẫn dạy," Harry nói, "những con nhân mã khác sẽ không bao giờ tiếp nhận thầy ấy nữa phải không?"

"Có vẻ như là thầy ấy và cô Trelawney đều sẽ dạy," Ginny nói

"Mình cuống là cụ Dumbledore mong sao thoát được khỏi cô Trelawney," Ron nói và nhai tộp tộp con ếch thứ mười bốn. "Nhớ cho, nếu các cậu có hỏi mình thì toàn bộ môn học này thật vô dụng, thầy Firenze chẳng khác hơn chút nào đâu..."

"Làm sao bạn lại có thể nói thế được?" Hermione hỏi. "Sau khi mà chúng ta biết được rằng có những lời tiên tri thực sự?"

Tim Harry bắt đầu đập mạnh. Nó đã không nói với Ron, Hermione hay bất cứ người nào khác lời tiên tri chứa đựng điều gì. Neville đã nói với họ rằng nó đã vỡ tan thành nhiều mảnh khi Harry kéo nó lên cầu thang trong Căn phòng chết chóc và Harry đã không hề dính chính lại hình ảnh này. Nó chưa sẵn sàng cho nhìn thấy phản ứng của mọi người khi nó nói với họ nó chắc chắn hoặc là kẻ sát nhân, hoặc là nạn nhân, không có cách nào khác...

"Thật là đáng tiếc nó đã bị vỡ," Hermione nói khẽ và lắc đầu.

"Phải," Ron nói. "Tuy nhiên, ít ra thì Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không bao giờ tìm ra được bên trong nó có gì - mà cậu định đi đâu thế?" trông nó có vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, nó nói thêm khi thấy Harry đứng dậy.

"Ờ - đến chỗ bác Hagrid," Harry nói, "Cậu biết đấy, bác ấy vừa quay trở lại và mình đã hứa mình sẽ đến kể về tình hình của hai cậu.

"Ồ, thế thì thôi," Ron gắt gỏng, "nhìn mảnh trời thanh thiên xa xa ngoài cửa sổ." "Giá như bọn mình đi được."

"Chào bác ấy hộ bọn mình nhé!" Hermione gọi khi Harry xuống khỏi khu nhà. "Và nhớ hỏi bác ấy điều gì xảy ra với... với anh bạn nhỏ của bác ấy!"

Harry vẫy tay chứng tỏ nó đã nghe thấy và hiểu lời cô nói.

Lâu đài xem chừng có vẻ yên tĩnh, thậm chí vào ngày Chủ nhật. Mọi người đã ra ngoài sân nắng tận hưởng kỳ thi kết thúc và những ngày cuối cùng của khoá học không hề vướng bận bởi việc ôn thi cũng như bài tập. Harry thông thả đi dọc theo dãy hành lang vắng lặng, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ theo mỗi bước chân; nó có thể nhìn thấy mọi người bay lượn trong không gian bên trên sân Quidditch và hai học sinh một nam một nữ đang bơi trong hồ với một con mực khổng lồ theo sát.

Nó cảm thấy khó khăn khi quyết định mình muốn được ở cùng mọi người hay không; bất cứ khi nào nó có người xung quanh nó lại muốn cách xa và khi nó một mình nó lại muốn có người bên cạnh. Nó nghĩ nó có thể đến thăm bác Hagrid dù bác ấy chưa nói chuyện nghiêm túc với nó kể từ khi bác ấy quay về...

Harry bước xuống bậc cấm thạch cuối cùng dẫn đến tiền sảnh thì Malloy, Crabbe và Goyle hiện ra từ một cánh cửa bên phải mà nó biết nó dẫn đến phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin. Harry đứng chết lặng, cả Malfoy và mấy thằng kia cũng thế. Những âm thanh duy nhất chỉ là tiếng la hét, tiếng cười và tiếng nước bắn vào Sảnh từ ngoài sân qua mấy cánh cửa trước đang mở.

Malfoy liếc nhìn xung quanh - Harry biết nó đang kiểm tra xem có giáo viên nào không - rồi nó quay lại nhìn vào Harry và hạ giọng, "Mày chết rồi, Potter."

Harry nhướn đôi lông mày.

"Thật buồn cười," nó nói, "mày nên nghĩ rằng tao đã dừng bước rồi đấy..."

Malfoy trông giận giữ hơn bất cứ lúc nào Harry từng thấy; nó cảm thấy sự thoải mái bị tước mất khi nhìn thấy khuôn mặt tái ngắt, đỏ về phía trước của nó bị méo mó bởi cơn thịnh nộ.

"Mày sẽ phải trả giá," Malfoy nói bằng giọng vừa đủ lớn hơn lời thì thào, "Tao sẽ bắt mày phải trả giá vì những gì mày làm với bố tao..."

"Ôi, giờ tao sợ quá rồi," Harry nói bằng giọng mỉa mai. "Tao nghĩ rằng Chúa tể Voldemort vừa có một sự khởi động giống như ba thằng chúng mày - có chuyện gì thế?" nó thêm khi thấy cả Malfoy, Crabble và Goyle đều bị kích động mạnh bởi cái tên đó. "Lão là bạn của bố mày phải không? Mày không sợ lão ấy chứ?"

"Mày nghĩ mày là một vĩ nhân đấy Potter à," Malfoy nói lẩn lút, Crabble và Goyle đang đồng tình với nó. "Mày chờ đấy, tao sẽ nắm được mày. Mày không thể đưa bố tao vào tù được"

"Tao nghĩ tao đã làm rồi, Harry nói.

"Bọn Dementors đã đi khỏi Azkaban," Malfoy nói nhỏ. "Bố tao và những người khác sẽ sớm ra ngoài thôi..."

"Phải, tao mong mấy người đó sẽ làm được," Harry nói, "Ít ra thì mọi người đều biết giờ bọn họ là những kẻ cặn bã ra sao."

Bàn tay Malfoy vụt đến đưa phép của nó nhưng Harry đã quá nhanh; nó đã rút đưa phép của mình ra thậm chí trước khi những ngón tay của Malfoy kịp đưa vào túi trong áo choàng của nó.

"Potter!"

Tiếng nói vang vọng dọc theo Tiền sảnh. Thầy Snape đã hiện ra ở cầu thang dẫn xuống phòng làm việc của thầy, và từ cái nhìn của thầy, Harry cảm thấy lòng căm hận đang dồn đến vượt qua bất cứ những gì nó dành cho Malfoy, bất cứ những gì cụ Dumbledore nói, nó sẽ không bao giờ tha thứ cho thầy Snape... không bao giờ...

"Trò đang làm gì vậy hả Potter?" Thầy Snape nói với vẻ lạnh lùng thường nhật khi thầy rảo bước về phía bốn đứa.

"Em đang cố quyết định sẽ dùng lời nguyên nào với Malfoy, thưa thầy," Harry trả lời một cách mảnh liệt

Thầy Snape nhìn chằm chằm vào nó.

"Cất cây đũa phép ngay lập tức," thầy nói cộc lốc. "Trừ mười điểm của nhà Gryff-" Thầy nhìn về phía những cái đồng hồ cát khổng lồ trên tường và nở một nụ cười giễu cợt.

"A, ta thấy chẳng còn điểm nào ở đồng hồ cát của nhà Gryffindor để trừ cả. Trong trường hợp đó, Potter, đơn giản chúng ta sẽ phải -

"Thêm vào một ít?"

Giáo sư McGonagall vừa lộp cộp bước lên những bậc đá dẫn vào lâu đài, một tay bà đang xách một cái túi hành lý ô vuông kẻ chéo và nặng nề chống lên cây gậy ở tay kia, nhưng xem chừng bà trông vẫn khỏe.

"Giáo sư McGonagall!" thầy Snape nói, sải bước về phía trước, "Ra khỏi bệnh viện Thánh Mungo, đứng vậy!"

"Vâng, thưa giáo sư Snape, " giáo sư McGonagall nói, "Tôi vẫn tốt như mới vậy. Hai đứa Crabble và Goyle" Bà kiêu hãnh vẫy tay ra hiệu bọn chúng và bọn chúng bước lại, lê những bước dài và trông thật ngượng ngịu.

"Này," giáo sư McGonagall nói và đẩy cái túi hành lý vào ngực Crabble và áo choàng vào ngực Goyle, "mang những thứ này lên phòng làm việc cho ta."

Bọn chúng quay đi và bước lên cầu thang bằng cẩm thạch.

"Rồi," giáo sư McGonagall nói, nhìn lên những chiếc đồng hồ cát trên tường, "Phải, ta nghĩ Potter và những người bạn của mình cần có năm mươi điểm cho mỗi người vì đã báo động cho thế giới biết sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy! Giáo sư nói thế nào, thưa giáo sư Snape?"

"Cái gì?" thầy Snape cắn cẩu, dù Harry biết thầy nghe rất rõ, "À, tốt, tôi nghĩ rằng..."

"Thế thì năm mươi điểm từng người cho Potter, hai anh em Weasleys, Longbottom và Quý cô Granger," giáo sư McGonagall nói, và một cơn mưa ruby rơi xuống bầu dưới đồng hồ cát của nhà Gryffindor khi bà nói. "Ồ - và năm mươi điểm cho Quý cô Lovegood, ta nghĩ vậy," bà nói thêm, và rất nhiều những viên saphia rơi vào đồng hồ của nhà Ravenclaw. "Bây giờ thầy muốn trừ Cậu Potter mười điểm, ta nghĩ, thưa giáo sư Snape - vậy thì chúng ta có..."

Mấy viên ruby rút lên bầu trên đồng hồ cát, tuy nhiên vẫn để lại một số lượng lớn ở phía dưới.

"Rồi, Potter, Malfoy, ta nghĩ rằng các trò nên ra ngoài vào ngày đẹp trời như hôm nay," Giáo sư McGonagall lanh lẹ nói tiếp.

Harry không cần phải nói đến lần thứ hai - nó đứt cây đũa phép vào lại áo choàng và hướng thẳng về cửa trước mà không hề nhìn lại thầy Snape và Malfoy.

Mặt trời nóng bỏng rơi xuống nó bằng một luồng hơi nóng khi nó vượt qua những thảm cỏ đi về phía túp lều của bác Hagrid. Những cô cậu học sinh nằm ngổn ngang trên thảm cỏ tắm nắng, trò chuyện, đọc tạp chí Tiên tri Chủ nhật và nhai kẹo, nhìn lên khi thấy nó đi qua; một vài người gọi nó, người khác vẫy tay, rõ ràng tụi nó háo hức chứng tỏ tụi nó, cũng như tở Tiên Tri, đã quyết định coi nó như một người anh hùng.

Harry chẳng nói gì với bọn chúng. Nó không biết tụi nó biết được bao nhiêu về những gì xảy ra ba ngày trước, nhưng nó đã tránh bị đặt câu hỏi và thích làm theo cách đó hơn.

Ban đầu nó nghĩ khi gõ cửa túp lều của bác Hagrid là bác ấy đi vắng, nhưng sau đó con Fang xô đến từ trong góc và gần như lăn ngã nó với sự nhiệt tình chào đón của nó. Bác Hagrid đang thu hoạch những cây đỗ biết chạy ở vườn sau.

"Được rồi, Harry!," bác nói và rạng rỡ khi Harry tiến đến hàng rào."Vào đây, vào đây, chúng ta sẽ uống một cốc bồ công anh..."

"Mọi chuyện sao rồi?" Bác Hagrid hỏi nó khi họ ngồi xuống chiếc bàn gỗ với một cốc nước ép có đá trong tay mỗi người."Ồ, cháu cảm thấy tốt rồi chứ?"

Qua cái nhìn đầy quan tâm trên khuôn mặt bác Hagrid, Harry biết bác ấy không hề đề cập đến sức khỏe của nó. "

Cháu tốt thôi," Harry trả lời thật nhanh, bởi nó không thể chịu đựng được việc nói về điều nó biết là đang ở trong đầu bác Hagrid."Vậy bác đã ở đâu?"

"Lẩn trốn trong núi," bác Hagrid trả lời,"Trong một cái hang, giống như Sirius làm khi cậu ấy..."

Bác Hagrid dừng lại, cốc lốc lấy hơi cổ họng, nhìn Harry và uống một hơi dài nước ép.

"Dù sao cũng đã quay lại," ông nói một cách yếu ớt.

"Bác, trông bác khá hơn rồi," Harry nói, cố giữ cuộc nói chuyện xa khỏi chú Sirius.

"Gì cơ?" bác Hagrid nói, nâng bàn tay to bè và cố cảm nhận khuôn mặt mình."Ồ, phải, tốt, thằng Grawpy cư xử tốt hơn rồi. Xem ra có vẻ hài lòng khi thấy ta trở về, để kể với cháu sự thật. Nó là một người tốt, thật đấy,... Ta đã nghĩ mãi về chuyện cố gắng tìm cho nó một người bạn gái, thực ra thì..."

Bình thường thì Harry đã cố thuyết phục bác Hagrid quên ý định này ngay lập tức; viễn cảnh về một tên khổng lồ thứ hai sống trong Rừng, thậm chí hoang dã hơn và tàn ác hơn Grawp, thực sự đáng báo động, nhưng vì lý do gì đó Harry không đủ sức để chỉ ra điều đó. Nó bắt đầu lại mong mình cô độc, và với ý nghĩ ra về thật nhanh, nó uống vài ngụm lớn nước ép bồ công anh, cạn đến nửa cốc.

"Mọi người đều biết cháu nói thật, Harry," bác Hagrid nói nhẹ nhàng và không chủ đích. Bác vẫn để ý Harry rất sát."Như vậy tốt hơn rồi chứ?"

Harry nhún vai.

"Xem này..." bác Hagrid cúi người qua chiếc bàn,"Ta biết Sirius lâu hơn cháu... cậu ấy chết trong chiến trận, và đó là cách cậu ấy vẫn muốn..."

"Chú ấy chẳng muốn ra đi đâu!" Harry tức giận trả lời.

Bác Hagrid gập cái đầu bù xù của mình xuống...

"Này, ta không cho là cậu ấy đã ra đi," bác nói khẽ."Nhưng dù sao, Harry... cậu ấy không bao giờ là người chỉ ngồi không ở nhà mà để người khác chiến đấu cả. Cậu ấy không thể chịu đựng cái cảnh ngồi nhà nếu cậu ấy có thể giúp đỡ..."

Harry nhảy dựng lên.

"Cháu phải đến thăm Ron và Hermione ở bệnh viện," nó nói một cách máy móc. "Ồ, " bác Hagrid nói, có vẻ không vui. "Ồ... tốt thôi, Harry... cẩn thận đấy nhé, và hãy quay lại nếu cháu có..."

"Vâng... được ạ..."

Harry bước tới cửa nhanh hết mức có thể và mở nó ra; nó lại ở dưới ánh nắng mặt trời trước khi bác Hagrid kịp nói xong lời từ biệt, và nó lại bước trên thảm cỏ. Một lần nữa, mọi người lại cất tiếng gọi khi nó đi qua. Nó nhắm mắt trong một vài khoảnh khắc, mong sao bọn họ đều biến mất, để nó có thể mở mắt và thấy mình đơn độc trên mặt đất...

Mấy ngày hôm trước, trước khi kỳ thi của nó kết thúc và nó thấy hình ảnh của Verdemort mọc lên trong óc nó, nó đã có thể cho gần như tất cả mọi thứ để thế giới phù thủy biết rằng nó nói sự thật, để họ tin rằng Voldemort đã qua trở lại, và để biết rằng nó không phải là kẻ nói dối hay điên khùng. Dù sao bây giờ...

Nó đi đường tắt đến hồ, ngồi xuống bên bờ, ẩn nấp sau một bụi cây rậm tránh cái nhìn của người đi qua lại, nhìn chăm chú xuống mặt hồ như gương và suy nghĩ... Có lẽ lý do vì sao nó muốn một mình chính bởi nó cảm thấy bị cô lập khỏi mọi người từ lần nói chuyện với cụ Dumbledore. Một rào cản vô hình chắn giữa nó và phần còn lại của thế giới. Nó - như đã từng trước đây - là một người khác biệt. Chỉ có điều là nó chưa bao giờ thực sự hiểu điều đó có nghĩa như thế nào...

Vào bây giờ ngồi đây bên bờ hồ, với nỗi đau khổ đang giằng xé, với nỗi đau mất chú Sirius đau buốt và còn tươi mới trong lòng, nó không thể tập hợp nổi bất cứ cảm giác sợ hãi nào. Trời nắng đẹp và trên mặt đất xung quanh đầy đầy những người cười nói, và thậm chí nó cảm thấy xa cách với họ như nó thuộc về một nơi giống khác vậy, thật khó tin rằng khi nó ngồi đây thì cuộc đời nó phải chứa đựng, hoặc kết thúc bằng việc giết người...

Nó ngồi đó thật lâu, cứ nhìn mãi làn nước hồ, cố không nghĩ về người cha đỡ đầu của mình hay nhớ rằng đúng từ đây đối diện sang bên kia hồ chính là nơi chú Sirius đã một lần ngã xuống để chống lại hàng trăm tên Dementor...

Mặt trời đã lặn xuống trước khi nó cảm thấy lạnh. Nó đứng dậy và quay lại lâu đài, lau khô khuôn mặt bằng tay áo khi bước đi.

Ron và Hermione rời bệnh viện đúng ba ngày trước khi kết thúc học kỳ. Hermione tỏ ra vẫn muốn nói về chú Sirius, nhưng Ron luôn khẽ suyt mỗi khi cô bé nhắc đến tên chú ấy. Harry vẫn không chắc được nó có muốn nói về cha đỡ đầu của mình hay không; mong muốn của nó thay đổi theo tâm trạng. Nó biết một điều dù hiện tại nó cảm thấy không vui nhưng nó sẽ nhớ Hogwarts vô cùng trong vài ngày nữa khi nó quay lại căn nhà số bốn phố Privet Drive. Dù hiện tại nó hiểu rất rõ tại sao nó phải quay lại đó vào mỗi mùa hè, nó chẳng cảm thấy khá hơn. Thực tế, nó sợ hãi chuyển quay về của mình hơn.

Giáo sư Umbridge rời Hogwarts một ngày trước khi kết thúc học kỳ. Có vẻ như bà đã bỏ ra khỏi bệnh xá vào bữa tối, hiển nhiên mong muốn ra đi không bị phát hiện, nhưng thật không may, bà gặp con yêu tinh Peeves trên đường, kẻ cố nắm lấy cơ hội của mình như Fred chỉ cho, hân hoan đuổi theo bà từ ngoài lâu đài và tấn công bà bằng gậy và một túi đầy phấn. Rất nhiều học sinh đã chạy ra ngoài Tiền sảnh để chứng kiến bà chạy trốn và chủ nhiệm các

nhà đã ngăn cản họ một cách tốt bụng nửa vờ. Và quả thực, giáo sư McGonagall đã ngồi lại chiếc ghế nơi bàn làm việc sau vài phản kháng yếu ớt và người ta nghe rõ ràng bà biểu hiện sự ân hận rằng bà không thể tự mình chạy theo bà Umbridge hoan hô, vì chính Peeves đã mượn gậy của bà.

Buổi tối cuối cùng của mọi người đã đến; hầu hết mọi người đã gói ghém xong và đã đi xuống dự buổi tiệc chia tay cuối năm học, nhưng Harry thậm chí còn chưa bắt đầu. "Ngày mai làm cũng được!" Ron đang đứng ở cửa phòng ngủ chung, nói. "Đi nào, mình đang chết đói đây."

"Mình sẽ nhanh thôi... nhìn xem, cậu cứ đi đi..."

Nhưng khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng Ron, Harry chẳng hề cố gắng để đóng gói nhanh hơn. Điều sau cùng nó muốn làm là tham gia vào Bữa tiệc chia tay. Nó lo lắng rằng cụ Dumbledore sẽ giới thiệu nó trong bài phát biểu của mình. Nó chắc cụ sẽ nhắc đến sự trở lại của Voldemort; dấu sao cụ đã nói với về điều đó năm ngoái...

Harry kéo mấy cái áo choàng nhàu nát ra khỏi đáy rương của mình để lấy chỗ cho những cái đã được xếp gọn gàng và nhận thấy có một cái gói được bọc một cách xấu xí nằm trong góc. Nó chẳng thể nghĩ ra sau nó lại nằm ở đó. Nó cúi xuống, kéo nó ra từ dưới đôi giày thể thao và xem xét nó.

Trong vài giây nó đã nhận ra đó là thứ gì. Chú Sirius đã đưa nó cho nó ngay bên trong cánh cửa sổ 12 quảng trường Grimmauld. "Khi nào cần đến chú, cháu hãy dùng nó, được chứ?"

Harry ngồi phịch xuống giường và mở cái gói ra. Nó nhìn thấy một cái gương nhỏ hình vuông. Trông nó có vẻ cũ; nó thực sự là bẩn. Harry nâng nó lên ngang mặt và thấy hình ảnh của mình trong đó.

Nó lật cái gương lại. Trên mặt kia có một dòng chữ nguệch ngoạc của chú Sirius.

"Đây là một cái gương hai phía, chú có một cái khác của đôi gương. Nếu cháu muốn nói với chú, chỉ cần nhắc tên chú cho nó; cháu sẽ hiện ra trong cái gương của chú và chú sẽ có thể nói chuyện trong cái gương của cháu. James và chú vẫn dùng chú khi bọn ta bị phạt cấm túc ở hai nơi cách biệt nhau.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó nhớ lại lần gặp cha mẹ mình trong chiếc Gương quá khứ bốn năm trước. Giờ nó lại có thể nói chuyện với chú Sirius, nó biết vậy - Nó nhìn quanh để chắc chắn rằng không có ai ở đó; phòng ngủ quả thật trông còn ai. Nó nhìn lại chiếc gương, đưa nó đến trước mặt bằng đôi tay run rẩy và cất tiếng nói to và rõ ràng, "Chú Sirius."

Hơi thở của nó làm mờ đi mặt gương. Nó thậm chí đưa cái gương lại gần hơn, sự kích động lan toả trong nó, nhưng đôi mắt đang nhấp nháy với nó qua màn hơn đích thị là của nó.

Nó lau sạch chiếc gương và nói, tiếng nói vang khắp phòng:

"Chú Sirius hãy quay lại!"

Chẳng có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt thẳng thốt nhìn nó qua tấm gương đúng là của nó...

Sirius không mang theo cái gương của mình khi chú ấy đi qua cánh cổng tò vò, một giọng nói nhỏ cất lên trong đầu Harry. Đó là lý do tại sao nó không có kết quả... Harry đứng lặng một lát, sau đó ném mạnh chiếc gương vào lại cái rương và nó vỡ tan. Nó đã bị thuyết phục, trong một phút loé sáng, rằng nó sẽ lại gặp chú Sirius, lại nói chuyện với chú ấy... Sự thất vọng đốt cháy cổ họng nó; nó đứng dậy và bắt đầu ném đồ đạc lộn xộn của mình vào chiếc rương phủ lên trên cái gương vỡ -

Nhưng một ý nghĩ đã đến với nó... một ý nghĩ hay hơn một cái gương... một ý nghĩ to lớn hơn, quan trọng hơn... sao trước đây chưa bao giờ nó nghĩ đến - sao nó chưa bao giờ hỏi?

Nó chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ chung và xuống cầu thang xoắn ốc; khi chạy nó đâm cả vào tường mà không nhận ra được điều đó; nó phóng nhanh qua phòng sinh hoạt chung không một bóng người, qua lỗ hổng sau bức chân dung và thẳng dọc theo hành lang, phớt lờ Bà Béo gọi với theo nó: "Bữa tiệc sắp bắt đầu, cậu biết đấy, cậu đến rất đúng lúc!"

Nhưng Harry không có ý định dự bữa tiệc...

Sao mà lâu đài lắm ma thế khi mà bạn chẳng cần đến một, còn lúc này...

Nó chạy xuống cầu thang và dọc theo các dãy hành lang mà không gặp bất cứ ai dù sống hay chết. Tất cả bọn họ, chắc chắn rằng, đang ở Đại sảnh. Đến bên ngoài phòng học Bùa ngải nó chợt dừng lại, thở hổn hển và thất vọng nghĩ rằng mình nên đợi cho đến cuối bữa tiệc...

Nhưng khi nó vừa từ bỏ hy vọng thì nó nhìn thấy ông ta - một người nào đó trong suốt trôi lập lờ ở cuối hành lang.

"Này - này Nick! NICK!"

Con ma kéo cái đầu mình ra khỏi bức tường, để lộ ra chiếc mũ trang trí bằng lông chim một cách quái gở và lắc lư cái đầu của Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington.

"Xin chào," ông nói trong khi rút phần còn lại của thân mình ra khỏi khối đá vững chắc và cười với Harry "Ta chẳng phải là người duy nhất đến muộn phải không? Nhưng", ông thở dài bằng một thái độ khác, tất nhiên...

"Nick, tôi có thể hỏi ông được không?"

Một sự kinh ngạc thấy rõ hiện lên trên khuôn mặt của Nick-Suýt-Mất-Đầu khi ông rút một ngón tay vào chiếc áo cổ cứng chỗ cổ và kéo thẳng nó ra một chút, có vẻ như để bản thân có thời gian suy nghĩ. Ông chỉ ngừng lại chỉ khi cái cổ đứt một phần của hần rời hần ra.

"Ê - gì vậy Harry?" Nick nói, trông thật bối rối. "Không có thể đợi đến sau bữa tiệc được sao?"

"Không - Nick - xin ông," Harry nói, "Tôi thực sự muốn nói chuyện với ông. Chúng ta có thể vào trong này được không?"

Harry mở cửa phòng học gần nhất và Nick-Suýt-Mất-Đầu thở dài.

"Ồ, thôi được," hắn nói, trông thật là cam chịu. "Ta không thể giả vờ là ta không mong điều này."

Harry giữ cánh cửa mở cho ông nhưng thay vào đó ông ta lại trôi xuyên qua tường.

"Mong đợi điều gì?" Harry hỏi khi nó đóng cánh cửa lại.

"Cậu đến tìm ta," Nick nói, giờ lại lướt đến bên cửa sổ và nhìn xuống khoảng sân tối đen. "Nó vẫn xảy ra, đôi khi... khi một người phải chịu đựng... sự mất mát."

"Phải," Harry nói, cố không chùng xuống. "Ông đã đúng, tôi - tôi đến để tìm ông." Nick không nói gì.

"Bởi - ' Harry nói, xem chừng có vẻ ngượng ngùng hơn nhiều do với nó dự tính trước, "bởi - ông đã chết. Nhưng ông vẫn ở đây phải không?"

Nick thở dài và tiếp tục nhìn xuống dưới sân.

"Đúng thế, phải không?" Harry giục ông. "Ông đã chết, nhưng tôi đang nói chuyện với ông... ông có thể đi xung quanh Hogwarts và mọi thứ phải không?"

"Phải," Nick-Suýt-Mất-Đầu khẽ nói, "Ta đi và nói, đúng."

"Vậy là ông đã quay trở lại phải không?" Harry nói gấp gáp. "Người ta có thể trở lại phải không? Như những hồn ma. Họ không biến mất hoàn toàn? Đúng không? Nó không kiên nhẫn nói thêm trong khi Nick vẫn tiếp tục không nói gì."

Nick-Suýt-Mất-Đầu lưỡng lự một lát rồi nói, "Không phải tất cả mọi người đều có thể trở lại như một hồn ma."

"Ý ông là sao?" Harry nói nhanh.

"Chỉ... chỉ có những phù thủy."

"Ồ," Harry nói, gần như cười thành tiếng với sự khuây khoả. "Tốt, thế thì tốt rồi, người mà tôi hỏi là một phù thủy. Vậy ông ấy có thể trở lại, đúng không?" Nick rời xa khỏi cửa sổ và ảm đạm nhìn Harry.

"Anh ta sẽ không trở lại."

"Ai?"

"Sirius Black," Nick nói.

"Nhưng ông đã trở lại!" Harry tức giận nói. "Ông đã trở lại - ông đã chết và ông đã không biến mất -"

"Những phù thủy có thể để lại dấu vết của mình trên mặt đất, để đi đến nơi bản thân họ khi sống đã từng qua," Nick đau khổ nói. "Nhưng chỉ số ít phù thủy chọn cách đó."

"Tại sao không?" Harry nói, "Dù sao thì - cũng chẳng vấn đề - Chú Sirius không quan tâm nó có bất bình thường hay không, chú ấy sẽ trở lại, tôi biết chú ấy sẽ!"

Và với niềm tin mãnh liệt, Harry quay đầu ra phía cửa, chắc chắn, chỉ trong tích tắc, nó sẽ gặp chú Sirius, sáng như ngọc trai và trong suốt nhưng sáng ngời, đi xuyên qua cánh cửa đến với nó.

"Anh ta sẽ không trở lại," Nick nhắc lại. "Anh ta sẽ... đi mãi."

"Ông nói sao 'đi mãi' nghĩa là sao?" Harry nói ngay "Đi mãi đến đâu? Nghe này - dù sao thì chuyện gì đã xảy ra khi ông chết vậy? Ông đi đến đâu? Tại sao tại sao mọi người không quay lại? Tại sao ở đây lại không có nhiều hồn ma? Tại sao?"

"Ta không thể trả lời được" Nick nói.

"Ông đã chết phải không?" Harry đau đớn hơn nói. "Ai có thể trả lời tốt hơn ông được?"

"Ta rất sợ cái chết," Nick nói nhẹ nhàng. "Ta đã chọn ở lại sau. Đôi khi ta nghĩ không biết liệu ta có phải... phải, chẳng ở đây cũng như đó... thực ra ta chẳng ở đây cũng chẳng ở đó..." Ông nở một nụ cười buồn bã. "Ta chẳng biết gì về những bí mật của cái chết, Harry, vì thay vào đó ta đã chọn sự bất chước yếu ớt của cuộc sống. Ta tin những phù thủy có học thức nghiên cứu vấn đề này ở Cục Những Điều Huyền Bí -"

"Đừng nói với tôi về nơi đó!" Harry dữ tợn nói.

"Ta xin lỗi chẳng giúp gì được hơn," Nick nói nhẹ nhàng "Phải... phải, cho ta xin lỗi... bữa tiệc, cậu biết đấy..."

Và ông ra khỏi căn phòng, để Harry lại đó một mình, nhìn vô hồn vào bức tường mà Nick biến mất qua.

Harry cảm thấy gần như nó mất người cha đỡ đầu của mình một lần nữa cũng như không còn hy vọng chú ấy có thể nhìn thấy và chuyện trò với nó được nữa. Nó bước đi thật chậm và khổ đau qua lâu đài trống vắng, tự hỏi liệu mình có còn vui vẻ được nữa hay không.

Nó đã đi qua góc hướng về phía hành lang của Bà Béot thì thấy ai đó phía trước đang cài một lời nhắn lên cái bảng trên tường. Một cái nhìn trong giây lát cho nó biết đó là Luna. Chẳng có chỗ nào lẩn trốn tốt gần đó, cô bé sắp nghe thấy tiếng bước chân của nó, và trong mọi trường hợp, lúc này Harry khó có thể tập trung được sức lực để lẩn trốn ai đó.

"Xin chào," Luna nói lơ đãng và liếc nhìn xung quanh nó khi cô lùi lại khỏi tấm bảng.

"Sao em không ở bữa tiệc nhỉ?" Harry hỏi.

"Ờ, em đã mất gần hết đồ đạc của em," Luna bình thản nói. "Mọi người đã lấy chúng và giấu chúng đi, anh biết đấy. Nhưng vì là đêm cuối cùng rồi, em thực sự muốn lấy lại chúng, vậy em phải thông báo."

Cô bé làm một động tác về phía tấm bảng, ở đó, đủ chắc chắn, cô đã gắn một danh sách sách vở và quần áo bị mất của mình, cùng với một lời khẩn cầu xin trả lại chúng.

Một cảm giác kỳ cục hiện ra trong đầu Harry; mọi cảm xúc khác với sự giận dữ và nỗi khổ đau lấp đầy trong nó kể từ cái chết của chú Sirius. Một lúc sau nó mới nhận ra rằng nó thương cảm cho Luna.

"Sao mọi người lại có thể giấu đồ đạc của em? Nó nghiêm nghị hỏi cô bé.

"Ờ... phải..." cô bé nhún vai. "Em nghĩ họ cho rằng em hơi kỳ cục, anh biết đấy. Vài người gọi em là Lovegood "điên", thật đấy."

Harry nhìn cô bé và cảm giác thương xót càng thêm nhiều.

"Chẳng có lý do gì để họ lấy đồ của em cả,," nó nói thẳng thừng. "Em muốn anh giúp tìm lại chúng không?"

"Ồ, không," cô bé nói và cười với nó. "Chúng sẽ quay về, họ thường làm thế vào phút cuối. Chỉ là em muốn gói ghém vào tối nay thôi. À... mà sao anh không ở bữa tiệc?"

Harry nhún vai. "Chỉ vì cảm thấy không thích."

"Không," Luna nói và nhìn nó bằng đôi mắt sừng ướm át một cách kỳ cục. "Em không nghĩ anh lại làm thế. Người bị bọn Tử Thần Thực Tử giết là cha đỡ đầu của anh phải không? Ginny đã kể cho em biết."

Harry cộc lốc gật đầu, nhưng nhận ra rằng nó cũng không sao khi Luna nói về chú Sirius. Nó nhớ ra rằng cô bé cũng có thể thấy được những con Thestral.

"Đã bao giờ..." nó bắt đầu. "Ý anh là, ai... đã có ai em biết chết đi chưa?"

"Có," Luna nói nhẹ nhàng, "mẹ em. Bà ấy quả là một phù thủy khác thường, anh biết đấy, nhưng bà muốn thử nghiệm và một ngày nọ một trong những lời nguyện của bà đã vô cùng sai lầm. Lúc đó em mới chín tuổi."

"Anh xin lỗi" Harry lầm bầm. "Phải, nó thật là khủng khiếp," Luna nói giọng bình thường. "Đôi khi em vẫn cảm thấy rất buồn về điều đó. Nhưng em vẫn còn bố. Và dù sao đi nữa, chẳng phải là em sẽ không bao giờ gặp mẹ nữa phải không?"

"Ơ - không nữa?" Harry nói không chắc chắn.

Cô bé lắc đầu không tin tưởng.

"Nào. Anh đã nghe thấy họ, ngay sau tấm rèm, phải không?"

"Ý em là..."

"Trong căn phòng có cánh cửa tò vò. Họ ẩn nấp ở đó, vậy thôi. Em đã nghe thấy họ."

Hai người nhìn nhau. Luna mỉm cười nhẹ nhàng. Harry chẳng biết nói gì hay phải nghĩ gì; Luna tin tưởng vào rất nhiều điều khác thường... cũng như nó đã chắc chắn mình cũng đã nghe thấy những giọng sau tấm rèm.

"Em có chắc không cần anh giúp tìm đồ đạc chứ?" nó nói.

"Ồ, không," Luna nói. "Không, em nghĩ mình nên đi xuống nhà, ăn mấy cái bánh pudding và đợi đến khi chúng xuất hiện... chuyện vẫn như thế vào phút cuối... phải, chúc anh một kỳ nghỉ tốt đẹp nhé Harry"

"Ừ... ừ, em cũng vậy."

Cô bé bước đi và, khi nó nhìn theo, nó phát hiện sức nặng kinh khủng trong lòng nó xem ra đã giảm đi phần nào.

Chuyến đi trở về nhà trên chuyến tàu tốc hành của trường Hogwarts ngày hôm sau theo cách nào đó thật đáng ghi nhớ. Đầu tiên Malfoy, Crabble và Goyle, những kẻ chắc chắn đã đợi cả tuần lễ để có cơ hội tấn công mà không bị giáo viên chứng kiến, cố gắng chặn đánh Harry dọc đường trên tàu khi nó từ toilet về. Việc tấn công đó có lẽ đã thành công nếu bọn chúng không sợ ý chọn nơi tấn công ngay bên ngoài khoang của vô số các thành viên D.A, những người đã chứng kiến chuyện xảy ra qua cửa kính và ngay lập tức đã đứng dậy giúp đỡ Harry. Lúc đó Erine Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley Anthony Goldstein và Terry Boot đã sử dụng vô số các bùa phép và thần chú mà Harry đã dạy cho họ, Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng thu gì được ngoài việc biến thành ba con sên khổng lồ trong bộ quần áo trường Hogwarts khi Harry, Ernie và Justin nhắc chúng đặt lên giá hành lý để chúng rỉ nước ở đó. "Mình cần phải nói rằng mình rất mong được nhìn thấy mặt mẹ của Malfoy khi nó bước xuống tàu," Ernie nói với đôi chút hài lòng khi ngắm nhìn Malfoy bò ngoằn ngoèo trên đầu. Ernie chưa bao giờ bỏ qua việc Malfoy sỉ nhục khi trừ điểm của nhà Hufflepuff khi hắn là thành viên của Đội kiểm tra. "Mẹ Goyle chắc sẽ hài lòng," Ron nói khi đến tìm hiểu xem nguyên nhân chuyện ồn ào là gì. "Tính tình của nó giờ khá hơn rồi... dù sao thì, Harry, xe thức ăn đến rồi không biết cậu có muốn thứ gì không..."

Harry cảm ơn mọi người và đi theo Ron trở về khoang mình; nơi nó mua một đồng lớn bánh Vạc và bánh bí đỏ. Hermione lại đang đọc Nhật báo Tiên tri, Giny đang giải ô chữ của tờ Kẻ Ngụy Biện và Neville đang chơi với cái cây Mimbulus mimbletonia, nó đã lớn lên rất nhiều sau một năm và cất lên những tiếng ngân nga kỳ quặc khi ai đó chạm vào.

Harry và Ron giết thì giờ của chuyến đi bằng việc chơi cờ phù thủy trong khi Hermione đọc to những mẩu tin trích từ tờ Tiên tri. Giờ thì nó đầy những bài về cách làm thế nào để đuổi bọn Dementor (Giám Ngục_ND), những nỗ lực của Bộ pháp thuật lần theo bọn Tử Thần Thực Tử và những lá thư kích động nói rằng tác giả đã từng trông thấy Chúa Tể Voldemort đi qua nhà mình sáng hôm đó...

"Nó thực sự chưa bắt đầu," Hermione thở dài rầu rĩ và gấp tờ báo lại. "Nhưng giờ thì không còn lâu nữa đâu..."

"Này, Harry" Ron nói nhẹ nhàng, hất đầu về phía cửa sổ lắp kính nhìn ra hành lang. Harry nhìn ra. Cho đang đi qua, theo cùng là Marietta Edgecombe, người đang mang một chiếc mũ trùm đầu. Mắt nó và mắt Cho gặp nhau giây lát. Cho đỏ mặt và vẫn bước đi. Harry nhìn xuống bàn cờ đúng lúc thấy một quân tốt của mình bị quân tượng của Ron ăn mất.

"Ờ, cậu và cô ấy sao rồi?" Ron khẽ hỏi.

"Chẳng có gì," Harry nói thành thật

"Mình - ờ - nghe thấy dạo này cô ấy đi chơi với người khác rồi," Hermione nói thăm dò.

Harry thật ngạc nhiên vì tin đó chẳng làm nó đau đớn chút nào. Ý muốn gây ấn tượng cho Cho dường như đã thuộc về một quá khứ mà chẳng còn liên quan gì đến nó; vào những ngày này, nhiều điều nó muốn trước khi cái chết của chú Sirius xảy đến cũng như vậy...

đường như tuần nó gặp chú Sirius lần cuối còn lại lâu hơn cả; nó nằm ở cả hai thế giới, một có chú Sirius và một không.

"Cậu bỏ chuyện đó được đấy" Ron nói mạnh mẽ. "Ý mình là cô ấy trông dễ thương đấy, nhưng cậu cần ai đó vui vẻ hơn cơ."

"Với người khác cô ấy chắc chắn là vui vẻ hơn," Harry nói và nhún vai.

"Giờ cô ấy đi với ai vậy?", Ron hỏi Hermione, nhưng Ginny lại là người trả lời.

"Michael Corner," cô nói.

"Michael – nhưng," Ron nói, từ ghế của mình ghé cổ nhìn chăm chăm vào cô bé.

"Nhưng em đã đi chơi với nó mà!"

"Không lần nào nữa," Ginny nói cương quyết. "Cậu ta không hề thích nhà Gryffindor đánh bại nhà Ravenclaw trong trận Quidditch, và cậu ấy đã thực sự giận dữ, vậy là em bỏ rơi cậu ta và thay vào đó cậu ta đã chạy đến Cho để an ủi." Cô bé lơ đãng gãi gãi mũi mình bằng đuôi chiếc bút lông, quay ngược tờ Kể Ngụy Biện và bắt đầu đánh dấu những câu trả lời của mình. Ron trông có vẻ hài lòng.

"Phải, anh luôn nghĩ rằng hầy hơi ngốc nghếch," nó nói và thúc quân hậu của mình lên phía trước về phía quân xe đang run lẩy bẩy của Harry. "Tốt cho em thôi. Chỉ cần chọn một người khác - tốt hơn - lần sau."

Nó đưa một cái nhìn trộm kỳ quặc về phía Harry khi nói.

"Phải, em đã chọn Dean Thomas, anh có cho là cậu ấy tốt hơn không?" Ginny lơ đãng hỏi. "CÁI GÌ? Ron hét lên, lật úp bàn cờ: Con Crookshanks chạy đuổi theo những quân cờ, con Hedwig và con Pigwidgeon cất lú lo và hét lên giận dữ phía trên đầu."

Khi đoàn tàu chậm lại tiến vào sân ga Ngã Tư Vua, Harry nghĩ mình chẳng bao giờ muốn rời khỏi đó cả. Nó thậm chí đã nghĩ nhanh xem điều gì sẽ xảy ra nếu đơn giản nó từ chối không xuống khỏi tàu và buống bình ngồi đó đến tận mừng một tháng Chín khi nó sẽ lại đưa nó quay lại Hogwarts. Tuy nhiên, khi con tàu tút hồi còi cuối cùng và dừng hẳn, nó lại nhắc lòng con Hegwid xuống và chuẩn bị kéo cái rương của mình ra khỏi con tàu như mọi khi.

Khi người soát vé ra hiệu cho Harry, Ron và Hermione rằng đã an toàn để bước qua chiếc barie kỳ diệu giữa sân ga số chín và mười thì nó lại phát hiện ra một điều ngạc nhiên đang đợi mình ở phía bên kia: một nhóm người mà nó không mong đợi chúng nào đang đứng đó chào đón nó. T

Trong số đó có thầy Moody-Mắt-Điên, trông hung dữ với chiếc mũ quả dưa kéo sụp che kín con mắt thần của thầy như khi không có nó vậy, đôi tay xương xẩu của thầy nắm chặt một cái ba toong dài, người thầy được quấn trong một chiếc áo choàng du lịch lụng thụng. Cô Tonks đứng ngay sau thầy, mái tóc sáng màu xịt-bọt-gôm-hồng chiếu yếu ớt trong ánh nắng xuyên qua lớp kính bảo thủ của trần nhà ga, cô mặc một chiếc quần jean vá chằng vá đụp và một chiếc sơ mi mang hình truyền thuyết Chị em định mệnh. Đứng cạnh cô Tonks là thầy Lupin, khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc hoa râm, chiếc áo khoác ngoài dài và xạc xờ che chiếc áo trùm đầu và chiếc quần đã sờn vải. Đứng trước mọi người là ông bà Weasley, mặc bộ

trang phục Muggle đẹp nhất và hai anh Fred và George, cả hai đều mặc áo jacket mới toanh làm bằng một chất liệu gì đó màu xanh nhợt và có vảy.

"Ron, Ginny!" Bà Weasley gọi và chạy nhanh về phía bọn trẻ và ghì chúng thật chặt

"Ồ, và Harry thân yêu – Cháu khoẻ chứ?"

"Cháu khoẻ," Harry nói dối khi bà kéo nó vào lòng ôm thật chặt. Qua vai bà, nó thấy Ron đang giương mắt nhìn những cái áo mới của hai ông anh sinh đôi.

"Thực ra chúng là cái thứ gì vậy?" nó hỏi và chỉ vào hai cái jacket.

"Da rồng loại tốt nhất đấy cậu em ạ," Fred nói và kéo cái khoá một chút. "Công việc đang tiến triển thuận lợi và bọn anh nghĩ rằng nên tự thưởng cho bản thân."

"Chào Harry," thầy Lupin nói khi bà Weasley thả nó ra để chào đón Hermione.

"Xin chào thầy," Harry nói. "Con chẳng hề mong đợi điều này... mọi người làm gì ở đây vậy?"

"À," thầy Lupin nói với một nụ cười nhẹ nhàng, "Chúng ta nghĩ rằng chúng ta phải nói chuyện một chút với dì dượng của con trước khi để họ đưa con về nhà."

"Con không biết đó có phải là một ý kiến tốt hay không," Harry nói ngay lập tức.

"Ồ, ta nghĩ là đúng," thầy Moody gầm lên và khập khiễng tiến lại gần hơn. "Chắc kia là bọn họ phải không Potter?"

Thầy đưa ngón tay cái chỉ qua vai mình, con mắt thần của thầy rõ ràng đang nhìn xuyên qua phía sau đầu và cái mũ quả dưa của thầy. Harry cúi sang bên trái một chút để nhìn chỗ thầy Mắt-Điên đang chỉ và ở đó, chắc chắn, chính là ba người nhà Dursley trông thật là hoảng sợ khi nhìn thấy những người đi đón Harry.

"À, Harry," bà Weasley nói và quay lại từ phía cha mẹ của Hermione, những người vừa phần khởi chào đón và giờ lại quay sang ghì chặt lấy Hermione. "Phải - giờ thì chúng ta làm điều đó chứ?"

"Phải, tôi cho là như vậy, Arthur," thầy Moody nói.

Thầy và ông Weasley dẫn đầu dọc theo sân ga đi về phía nhà Dursleys giờ đang bám rễ xuống đất. Hermione nhẹ nhàng tách khỏi mẹ và nhập vào cùng mọi người.

"Xin chào," ông Weasley vui vẻ nói với dượng Vernon khi ông dừng lại trước mặt dượng. "Ông chắc còn nhớ tôi chứ, tên tôi là Arthur Weasley"

Khi mà ông Weasley một tay đã phá huỷ hầu hết mọi thứ trong phòng khách của nhà Dursley hai năm trước, Harry sẽ vô cùng ngạc nhiên nếu dượng Vernon có thể quên được ông. Chắc chắn rằng dượng Vernon sầm mặt lại và rất tức giận ông Weasley nhưng dượng đã chọn cách không nói gì, trong chừng mực nào đó, có lẽ vì nhà Dursley kém hơn hai lần về quân số. Dì Petunia trông vừa sợ hãi vừa xấu hổ; bà ta cứ nhìn xuống đất như sợ rằng ai đó bà biết đi cùng đám người như vậy. Trong khi đó Dudley dường như đang cố gắng để trông nhỏ bé và tầm thường, một việc mà nó đã thất bại thảm hại.

"Chúng tôi nghĩ chúng tôi phải nói vài điều với ông về Harry," ông Weasley nói và vẫn mỉm cười.

"Phải," thầy Moody gầm lên. "Về cách cậu bé được đối xử khi ở chỗ ông bà.". Bộ ria mép của dượng Vernon dường như dựng đứng lên cùng với sự phẫn nộ. Có lẽ vì cái mũ quả dưa đã tạo ra cho thầy một ấn tượng hoàn toàn sai lầm là dượng đang phải đối đầu với con người giống như dượng; dượng nói với thầy Moody.

"Tôi không nghĩ rằng ông liên quan gì đến chuyện xảy ra trong nhà tôi cả -"

"Tôi nghĩ rằng ông không nhận thức được rằng mình sẽ bị nhồi vài quyển sách đâu, thưa ông Dursley," thầy Moody gầm lên.

"Dù sao thì đó không phải là vấn đề," cô Tonks, người có mái tóc màu hồng dường như đã làm dì Petunia khó chịu hơn những người còn lại bởi cô đã nhắm mắt thay vì nhìn dì, xen vào. "Vấn đề là, nếu chúng ta phát hiện ra các người đối xử tệ với Harry"

"Và đừng làm gì sai trái, chúng ta sẽ nghe được điều đấy đấy," thầy Lupin vui vẻ thêm vào.

"Phải," ông Weasley nói, "thậm chí nếu ông không để cho Harry sử dụng fellytone.

"Telephone," Hermione thì thào. "Phải, nếu chúng ta nghe thấy bất cứ điều gì về việc Harry bị ngược đãi theo bất cứ cách nào, ông sẽ phải nói chuyện với chúng ta," thầy Moody nói.

Dượng Vernon phồng người lên. Cảm giác bị xúc phạm của dượng dường như nặng hơn cả nỗi sợ hãi đám người kỳ quặc này.

"Ngài đang dọa dẫm tôi phải không, thưa ngài?" dượng nói, to đến nỗi những người đi ngang qua phải thực sự quay lại nhìn.

"Phải, tôi đang làm việc đó," thầy Mất-Điên nói, xem ra có vẻ hài lòng khi dượng Vernon nhanh chóng nhận ra sự thực.

"Và trông tôi giống một kẻ có thể bị hăm dọa hay sao?" dượng Vernon sửa lên.

"Phải...," thầy Moody nói và đẩy cái mũ quả dưa của mình về phía sau để lộ ra con mắt thần quay tít hung dữ. Dượng Vernon nháy lùi lại sợ hãi và va vào một cái xe đẩy chở hành lý. "Phải, ta phải nói rằng ông đúng là như vậy, ông Dursley"-

Thầy quay đi khỏi dượng Vernon và xem xét Harry.

"Harry này... hãy kêu to khi con cần chúng ta. Nếu trong ba ngày liền chúng ta không nghe thấy gì từ con, chúng ta sẽ cử một ai đó đến..."

Dì Petunia thút thít một cách đáng thương. Rõ ràng là dì đang nghĩ về điều những người hàng xóm sẽ nói nếu họ gặp những người này diễu hành trên lối đi trong vườn nhà mình.

"Thôi, giờ thì chào con, Potter," thầy Moody nói và nắm chặt vai Harry một lúc lâu bằng bàn tay xương xẩu.

"Nhớ giữ gìn nhé, Harry," thầy Lupin nói khẽ. "Nhớ liên lạc đấy."

"Harry, chúng ta sẽ đưa con đi khỏi chỗ đó thật sớm chừng nào có thể," bà Weasley thì thầm, ôm chầm lấy nó một lần nữa.

"Bọn mình sẽ sớm gặp lại cậu", Ron lo lắng nói và lắc mạnh tay Harry.

"Thật sớm, Harry," Hermione nói nghiêm túc. "Bọn mình hứa."

Harry gật đầu. Chẳng hiểu sao nó không tìm được lời nào để nói với họ rằng điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với nó, được thấy họ đứng đó, bên cạnh nó. Thay vào đó, nó mỉm cười, đưa tay vẫy chào rồi quay đầu lại và bước khỏi nhà ga đi về con đường đầy nắng, cùng dượng Vernon, dì Petunia và Dudley hối hả theo sau.

Hết Harry Potter và mật lệnh phượng hoàng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>